

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 288/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, zastúpeného Mgr. Dávidom Štefankom, advokátska kancelária, Kutlíková 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 34/2013 a jeho rozsudkom z 24. júna 2013, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 88/2014 a jeho rozsudkom z 30. januára 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 12/2017 a jeho uznesením z 21. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. Dávidom Štefankom, advokátska kancelária, Kutlíková 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 34/2013 a jeho rozsudkom z 24. júna 2013, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 88/2014 a jeho rozsudkom z 30. januára 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 12/2017 a jeho uznesením z 21. februára 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 34/2013 z 24. júna 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 88/2014 z 30. januára 2015 uznaný vinným (spolu s ďalšími spolupáchateľmi) zo spáchania obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c) a ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) a i) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona. O prvom z podaných dovolaní sťažovateľa najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Tdo 17/2016 z 9. marca 2016 tak, že dovolanie v zmysle § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol. O druhom dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšším súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 12/2017 z 21. februára 2018, ktoré takisto odmietol s odkazom na § 382 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že postupom konajúcich súdov v označených konaniach, ako aj označenými rozhodnutiami došlo k porušeniu jeho špecifikovaných základných práv zaručených ústavou a listinou a jeho práva zaručeného dohovorom, kde prezentované námietky zdôvodňuje takto:

«Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T 34/2013 zo dňa 13.10.2014 je zrejmé, že súd pri rozhodovaní považoval za najvýznamnejší priamy dôkaz výpoveď svedka [REDACTED], bývalého zamestnanca [REDACTED], ktorá podľa súdu usvedčuje sťažovateľa a ostatných spoluobvinených bez akýchkoľvek pochybností. Už počas konania pred Okresným súdom Trenčín, bolo sťažovateľom namietané, že zo strany svedka [REDACTED] sa jednalo o navádzanie na spáchanie trestného činu, pričom túto iniciatívu pripúšťa aj Okresný súd Trenčín, keď uviedol vo svojom odôvodnení, že samotný svedok [REDACTED] bol už počas stretnutí iniciatívny, keď na podnet polície navrhol miesto na vykonanie prepadu, uistoval obžalovaného [REDACTED], že ako veliteľ vozidla zabezpečí spoluprácu posádky alebo, že mu hrozí preloženie do Nitry. Následne však Okresný súd nesprávne vyhodnotil konanie svedka [REDACTED], ako aj Policajného zboru SR, keď uviedol, že ich konanie nepovažuje za provokáciu zo strany polície, s ktorou svedok [REDACTED] aktívne spolupracoval, nakoľko nebolo preukázané, že svedok [REDACTED] bol iniciátorom pripravovanej lúpeže, t.j. že by vyvolal u obžalovaných vôľu spáchať trestný čin.

V tomto smere je však nutné podotknúť, že Okresný súd si neuvedomil, že bez iniciácie, ako aj konania svedka [REDACTED], ako hlavného článku, by lúpežné prepadnutie vôbec nebolo možné, z čoho je preukázané, že svedok [REDACTED] bol iniciátorom, navádzaným príslušníkmi PZ. Okresný súd Trenčín vnímal svedka [REDACTED] ako dôveryhodného napriek tomu, že bolo preukázané, že tento bol drogovo závislý, v jeho výpovediach dochádzalo k viacerým rozporom a príslušníkmi PZ bol inštruovaný čo má robiť, povedať a pod. Už od počiatku konania bola namietaná použiteľnosť dôkazov, a to výpovedí svedka [REDACTED], nakoľko sa jedná o dôkazy nezákonné. Svedok [REDACTED] po tom, čo oznámil polícii skutočnosti nasvedčujúce tomu, že má byť spáchaný trestný čin, začal byť riadený a ovplyvňovaný orgánmi činnými v trestnom konaní, a preto nemohol vystupovať v trestnom konaní v pozícii svedka podľa § 127 Tr. por., nakoľko od tohto momentu začal konať

v podstate v rovnakom faktickom postavení ako agent v zmysle § 117 Tr. por. - ako agent de facto, nie však agent de iure. Sťažovateľ je toho názoru, že na dôkaz získaný a predložený týmto svedkom, resp. získaný jeho výpoveďou, nie je možné v ďalšom konaní prihliadať, nakoľko Tr. por. nepozná činnosť spolupracujúceho svedka a teda nejde o dôkaz získaný zákonom predpísaným spôsobom. Taktiež je dôležité spomenúť, že keby svedok [REDAKOVANÉ] nebol pod nátlakom polície, tak by v súlade so skutočnosťou oznámil obžalovanému [REDAKOVANÉ] že preprava peňazí skončila, a preto žiadna akcia nemôže pokračovať. Všetko čo nasledovalo po 31.08.2012, bola vo vzťahu k obžalovaným fikcia za aktívnej účasti polície. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] v čase, kedy malo dôjsť k lúpeži, už nevykonávala prevoz peňazí a celá akcia bola pripravená a nafingovaná zo strany polície a svedka [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na vyššie uvedené sa jednoznačne jednalo o provokáciu zo strany polície, s ktorou svedok [REDAKOVANÉ] spolupracoval. Všetky dôkazy týmto spôsobom sú nezákonné a nepoužiteľné v trestnom konaní. Zo spisového materiálu je zrejmé, že svedok [REDAKOVANÉ], ešte vo februári 2012 oznámil skutočnosť, že ho oslovil obžalovaný [REDAKOVANÉ] s návrhom na prepad pancierového vozidla, pričom následne svedok [REDAKOVANÉ] začal od 02.03.2012 spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a riadiť sa ich pokynmi - teda konal de facto v postavení agenta. Ako sa v judikatúre vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v Uznesení zo dňa 07.02.2017, sp. zn. 2 To 12/2016, nie je možné použitie dôkazov, ktoré boli zadovážené od momentu, kedy svedok oznámil skutok polícii, pričom sa to týka nielen vyhotovených obrazovo zvukových záznamov, ale aj jeho svedeckej výpovede týkajúcej sa skutočností po oznámení skutku polícii. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sn. zn. 2 To 15/2015, ktoré je práve z dôvodu svojho významu zaradené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2017, v ktorom súd jednoznačne vysvetľuje rozdiel v postavení svedka a agenta, pri ktorom uvádza, že: „Procesné postavenie agenta (§ 117 Trestného poriadku) je oproti všeobecnému procesnému postaveniu svedka (§127 Trestného poriadku) osobitné, a to napriek okolnosti, že agent môže byť v trestnom konaní vypočutý ako svedok (§ 117 ods. 11 Trestného poriadku). Svedok vypovedá o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, nad tento rámec sa však aktívne a s utajením svojho postavenia pred páchatelom nepodiela na odhaľovaní, zisťovaní a osvedčovaní páchatelov trestných činov.“ V citovanom uznesení najvyšší súd

jednoznačne vylúčil použiteľnosť takto získaného dôkazu: „Ak došlo k oznámeniu páchania trestného činu v štádiu prípravy (zločinu) alebo pokusu (úmyselného trestného činu) políciou a oznamujúca osoba nebola použitá ako agent na základe príkazu podľa § 117 ods. 5 až 7 Trestného poriadku (pričom okrem výnimiek uvedených v § 10 ods. 20 Trestného poriadku môže byť agentom len príslušník Policajného zboru), nemôže táto osoba, a to ani v rámci spolupráce s políciou, predstierať pokračovanie v páchaní trestného činu na účel usvedčenia ďalšieho

páchateľa, resp. spolupáchateľa dotknutého činu. Ak k takému postupu došlo, nie je možné výpoveď dotknutej osoby ako svedka vo vzťahu k okolnostiam týkajúcim sa predstieraného pokračovania v páchaní trestného činu po oznámení tohto činu polícii použiť v trestnom konaní ako dôkaz; nie je možné použiť v trestnom konaní ani ďalšie dôkazy, zabezpečené v súvislosti s činnosťou osoby vo faktickom, nie však právne (procesne) podloženom postavení agenta.“ Ako teda vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, dôkazy takto zabezpečené sú nezákonné a pre účely trestného konania nepoužiteľné. Avšak práve takto získané dôkazy, založené predovšetkým na výpovediach svedka [REDAKOVANÉ], vrátane zvukových záznamov zo stretnutí svedka [REDAKOVANÉ] s obžalovaným [REDAKOVANÉ] a tiež nahrávok vykonaných telefonických rozhovorov medzi svedkom [REDAKOVANÉ] a odsúdeným [REDAKOVANÉ] boli považované za „kľúčové dôkazy“ na základe ktorých došlo k odsúdeniu sťažovateľa, čo považujeme za absolútne nezákonné a neprijateľné. Nadväzujúc na problematiku použitia agenta, resp. svedka konajúceho v postavení agenta nemožno opomenúť ani tzv. policajnú provokáciu. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry platí zákaz policajnej provokácie (akceptuje sa len tzv. skrytá reakcia polície), polícia nesmie iniciovať t.j. vytvárať u kontrolovanej osoby vôľu spáchať trestný čin. Pokiaľ by však činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontrolovaná osoba spáchala trestný čin, išlo by už o policajnú provokáciu trestného činu. V tomto prípade však dokonca polícia ani s kontrolovanou osobou nebola v bezprostrednom kontakte. Vo všeobecnosti možno uviesť, čo vyplýva zo súdnej praxe a právnych názorov v literatúre, že polícia nemá právo fingovať spáchanie trestného činu. Polícia podľa zákona o Policajnom zbore a Tr. por. nemá právo predstierať pri usvedčovaní páchatel'ov a zabezpečovaní dôkazov neexistujúcu realitu, napríklad, že došlo k spáchaniu určitého trestného činu. Príslušníci PZ resp. OČTK majú zakázané, aby svojou vlastnou iniciatívou

vytvárali vo vedomí páchatel'a mylnú predstavu o realite, na ktorú tento prípadne reaguje spáchaním trestného činu alebo u neho vyvolajú konanie, ktoré by mohli policajné orgány zdokumentovať a použiť ako dôkazy o jeho trestnoprávnej zodpovednosti. Takýto spôsob zabezpečovania dôkazov proti páchatel'om je neprípustný keďže zákon takýto dôkazný prostriedok nepozná, neurčuje presné podmienky a spôsob jeho prevedenia a jeho dokumentovania a preto neumožňuje OČTK - ale ani súdu - správne pochopiť situáciu, ktorá bola vymyslená políciou ako aj pohnútky, ktoré viedli páchatel'a k určitému konaniu - reakcii. Dokonca súdy môžu byť v takomto prípade uvedené do omylu, keďže akákoľvek zmienka o fingovanej policajnej akcii v spise chýba a je pred nimi utajovaná. V tejto súvislosti poukazujem aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Ramanuaskas proti Litve, v ktorom súd uzatvoril, že o nezákonnej policajnej provokácii možno hovoriť vtedy, ak sa policajti neobmedzia len na vyšetovanie trestnej činnosti pasívnym spôsobom, ale uplatňujú takú formu vplyvu na jednotlivca, aby podnietili spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný a to za tým účelom, aby bol odhalený trestný čin. Komplexnejšie sa vymedzením neprípustnosti provokácie zaoberal aj Najvyšší súd SR. Z jeho rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 2 To 5/2013 vyplýva, že za exces z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje, možno považovať situáciu, keď „orgán činný v trestnom konaní, iniciatívne a vlastnou aktivitou vytvorí podmienky a navodí situáciu so zjavnou snahou, aby bol trestný čin spáchaný, rozšírený jeho rozsah, resp. aby bol dokonaný. V dôsledku toho sú dôkazy takýmto spôsobom získané od počiatku nezákonné a v trestnom konaní nepoužiteľné.“. Základným procesným predpisom, ktorý upravuje trestné konanie, je Trestný poriadok. V § 2 ods. 1 ustanovuje, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Toto ustanovenie je premietnutím zásady vyjadrenej v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky do zákona o trestnom konaní súdnom. Z toho potom vyplýva, že pokiaľ orgán činný v trestnom konaní iniciatívne a vlastnou aktivitou vytvorí podmienky a navodí situáciu so zjavnou snahou, aby bol trestný čin spáchaný, rozšírený jeho rozsah, resp. aby bol dokonaný, pôjde o exces z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje. V dôsledku toho sú dôkazy takýmto spôsobom získané od počiatku nezákonné a v trestnom konaní nepoužiteľné (§119 ods. 2 Tr. por.). Tiež je potrebné uviesť, že napádané rozhodnutie resp. rozhodnutia sú založené de facto len na jednej výpovedi svedka

■■■■ Práve jeho výpoveď má predstavovať v predmetnom konaní usvedčujúci, resp. vo významnej miere rozhodujúci dôkaz, nakoľko ostatné dôkazy sú buď (i) nezákonné prípadne (ii) právne bezvýznamné v prejednávanej veci, avšak pokiaľ táto výpoveď nie je verifikovaná ďalšími zákonne získanými dôkazmi, nie je možné na tomto podklade založiť rozhodnutie o vine. V tomto smere poukazujem aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tos 4 /2009, v podobnom prípade, kde súd vyslovil právny názor, že jeden priamy dôkaz, výpoveď chráneného svedka, musí byť starostlivo overený radom ďalších nepriamych dôkazov potvrdzujúcich vierohodnosť priameho dôkazu o účasti obžalovaných na spáchaní skutkov, pre ktoré sú žalovaní.»

4. V sťažnosti sťažovateľ ďalej namieta, že „Ďalšou chybou konania je tiež nesprávne právne kvalifikovaná výška škody, nakoľko súd túto charakterizoval ako škodu veľkého rozsahu, vychádzajúc iba z výpovede svedka ■■■■. Okresný súd Trenčín rovnako nevykonal dôkazy navrhované obhajobou, a to najmä vykonať znalecké dokazovanie, vypočúť vyšetrovateľa ■■■■, ako aj svedka majiteľa firmy ■■■■. Významným pochybením v konaní je aj skutočnosť, že Okresný súd už v odôvodnení predchádzajúceho rozsudku uviedol, že sa nemôže procesne stotožniť s právnou kvalifikáciou žalovaného konania v zmysle podanej obžaloby, pričom pokiaľ by nebolo uznesenia zo dňa 18.09.2012, musel by celú obžalobu považovať za zmätočnú a vôbec by sa ňou nemohol zaoberať. Predseda senátu sám uviedol, že pokiaľ by súd skutkovo neupravil znenie podanej obžaloby, nebolo by možné podľa nej konať. Pokiaľ mal súd za to, že je takto radikálne potrebné zasahovať do znenia obžaloby, mal buď obžalobu označiť za zmätočnú a obžalovaných oslobodiť, alebo mal vec vrátiť do prípravného konania. Základnou zásadou trestného procesu je obžalovacia zásada, a teda znenie obžaloby má byť výsledkom dokazovania. V tomto smere teda procesný krok podania obžaloby z hľadiska jej odôvodnenia a obhajoby, jej znenia zo strany prokurátora, bol nahradený zásahom Okresného súdu, čo je z pohľadu obžalovacej zásady neakceptovateľné.“

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 listiny a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru označenými postupmi

a rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, predmetné uznesenia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 7 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru v rámci trestného konania postupom a označenými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje

iný súd. Vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej namietaného porušenia označených článkov ústavy, listiny a dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 34/2013 a jeho rozsudkom z 24. júna 2013 zistil ústavný súd existenciu procesnej prekážky uvedenej v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a síce nedostatok právomoci. Vo vzťahu k predmetnému postupu a rozsudku okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom (odvolaním), ktorý aj využil. Poskytnutie ochrany v danom prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy, listiny a dohovoru spadalo do právomoci nadriadeného súdu, teda krajského súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

11. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ dovoláciu argumentáciu, ktorá korešponduje s argumentáciou prezentovanou v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (tvrdenie o nezákonnosti svedectva, ktoré malo byť podľa mienky sťažovateľa výsledkom policajnej provokácie), uplatnil už vo svojom, v poradí prvom dovolaní, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 17/2016 z 9. marca 2016 odmietnuté v zmysle ustanovení § 382 písm. c) Trestného poriadku. Za takýchto okolností, pokiaľ si sťažovateľ chcel v zmysle judikatúry ústavného súdu uvedenej v predchádzajúcom bode 9 tohto uznesenia zachovať lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 To 88/2014 z 30. januára 2015), bolo jeho povinnosťou rešpektovať zákonnú lehotu predpísanú ustanovením § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého je lehota pre podanie sťažnosti dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia

alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa ustanovení zákona o ústavnom súde rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia. V prípade sťažovateľa bol počiatkom plynutia zákonnej dvojmesačnej lehoty dátum doručenia prvého dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 17/2016 z 9. marca 2016, pretože práve v tomto rozhodnutí sa dovolací súd primárne zaoberal námietkami, ktoré sťažovateľ obsahovo premieta aj do sťažnosti adresovanej ústavnému súdu. Je nepochybné, že sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 5. júna 2018 bola podaná dávno po uplynutí predpísanej zákonnej lehoty dvoch mesiacov. Sťažovateľ podal svoju sťažnosť oneskorene, pričom zmeškanie lehoty nie je možné v zmysle judikatúry ústavného súdu odpustiť (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

12. V zmysle uvedeného preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti druhostupňovému rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 To 88/2014 z 30. januára 2015 posúdil ako oneskorene podanú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju ako takú odmietol.

13. Sťažovateľ uplatnil námietku porušenia označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom aj vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 12/2017 a jeho uznesením z 21. februára 2018, ktorým bolo rozhodnuté o druhom dovolaní sťažovateľa. Pokiaľ ide o časť sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, v ktorej prezentuje sťažovateľ tvrdenie o nezákonnosti vykonaného dokazovania, ktoré bolo podkladom pre ustálenie jeho viny a v ktorom prezentuje tvrdenie o neprípustnom dôkaze, a to svedectve, ktoré je podľa jeho názoru nedovoleným výsledkom policajnej provokácie, ústavný súd je toho názoru, že sa s jeho korešpondujúcimi dovolaciami námietkami zaoberal a vysporiadal dovolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, v ktorom rozhodol o prvom dovolaní sťažovateľa. Uvedené dovolacie námietky boli teda predmetom dovolacieho prieskumu v dovolacom rozhodnutí z 9. marca 2016, preto sa im najvyšší súd vo svojom druhom rozhodnutí z 21. februára 2018, ktoré sťažovateľ napadol sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu, nevenoval. Z uvedeného dôvodu preto v uvedenej časti pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom námietok sťažnosti adresovanej

ústavnému súdu a obsahom namietaného rozhodnutia ústavný súd sťažnosť sťažovateľa kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú. V dovolacom rozhodnutí, ktoré sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, najvyšší súd preskúmal sťažovateľom prvýkrát uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa). Najvyšší súd na tomto mieste konštatoval, že *„Podľa § 188 ods. 4 Tr. zák. je možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody na 15 rokov až 25 rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie. Obvinenému bol podľa § 188 ods. 4, § 41 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h/, § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov. Obvinenému bol teda uložený trest odňatia slobody na samej spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby. V žiadnom prípade nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Naopak dovolací súd musí konštatovať, že uložený trest je po všetkých stránkach zákonný.“*. Najvyšší súd vychádzajúc z uvedeného skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaného dovolacieho dôvodu. Ústavný súd je toho názoru, že konštatovanie najvyššieho súdu o nedostatku sťažovateľom označeného dovolacieho dôvodu bolo založené na racionálnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho záver, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia označených článkov ústavy, listiny a dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 12/2017 a jeho uznesením z 21. februára 2018 v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

15. Ústavný súd vzhľadom na svoje všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2018